

noods bereid, ter wille van de grappigheid de schoonheid op te offeren. Zijn trant, hoeforsch ook, bereikt nooit dat losse, dat vlotte en spontane, dat buiten alle correctheid en gaafheid om, den ras-teekenaar kenmerkt, hij blijft in zijn meest kernachtige prenten beredeneerd, academisch van behandeling, zijn lijnen blijven lijnen, staan niet in het licht, ademen niet. Hierin is het, dat hij achterblijft bij zijn tijdgenoot en vriend, den wilden vrijbouter Rowlandson,

dien alleen nog maar zijn karakterfouten met hun consequenties den naam van een Engelschen Breughel niet geheel waardig maakten. Gillray's onafgebroken politieke werkzaamheid onthield hem bovendien de gelegenheid tot dat doordringend waarnemen van den geest en den aard van tijd en volk, dat waarnemend doordringen tot het karakter van land en menschen, dat den caricaturist meer doet zijn dan een artistiek pleitbezorger.

O WEEMOED OM VOORBIJE TIJD!

DOOR

J. VAN ROSSEM.

Aan Lou Baas Becking.

Zooals soms in de avondlucht
Een lang vergeten liedje zingt
Dat aanzweeft op een windezucht
En even toeft, en weer verklinkt,

Zoo komt soms een herinnering
En vlijt zich voor een wijle neer
En spreekt van dingen van weleer
En klaagt om wat verloren ging. —

O Weemoed om voorbije tijd!
Om een oud wijsje, lang gemist.
Om dagen, die 'k begraven wist.
Hoe zijt gij zóo vol teederheid? —

Delft, 1914.
